

РЕШЕНИЕ

№ 1333

гр. Пловдив, 03.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева като разгледа докладваното от Надежда Н. Дзивкова Рашкова Въззивно гражданско дело № 20235300502070 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258. от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от „Фронтекс интернешънъл“ ЕАД против Решение № 2087/15.05.2023г., пост. по гр.д.№ 16509/2022, ПРС, с което е признато за установено по отношение на жалбоподателя, че А. Т. К. не му дължи заплащане на сумата 6501,63 лв. - главница за просрочено задължение по погасяване на дължими суми по договор за банков кредит, сумата 4771,26 лв. - лихва по т. 11 от договора, начислена за периода от 05.12.2009 г.-05.06.2016 г., сумата 5185,67 лв. - лихва по т. 19 от договора от 07.06.2010 г. - 30.11.2016 г., ведно със законната лихва върху главницата от 01.12.2016 г., както и сумата 329,17 лв. - разноси и 500 лв. - юрк. възнаграждение, за които е издаден изпълнителен лист № 11669, издаден на 06.12.2016г. по ч.гр.д. № 16630/2016г. , ПРС и е образувано изпълнително дело № 20178240401563, по описа на ЧСИ Константин Павлов, рег. № 824 с район на действие Окръжен съд - гр. Пловдив, поради погасяване на вземането по давност, като са присъдени и разноси.

Жалбоподателят „Фронтекс интернешънъл“ ЕАД поддържа, че обжалваното решение е незаконосъобразно и неправилно. Счита, че изводът на съда, че е налице

погасяване на вземането по давност е неправилен. Сочи, че започналата да тече давност на 05.06.2016г. е прекъсвана многократно с предприемане на изпълнителни действия против длъжника – налагане на запови, насрочване на описи, а от датата на подаване на исковата молба давността е спряна. Счита за неправилно обвързването на давността с въпроса дали на длъжника са връчвани покана за доброволно и за принудителни изпълнения. Счита, че за да се прекъсне давността е необходимо активно поведение на кредитора, като прекъсването не е обвързано с изпълнение на задълженията от страна на съдебния изпълнител, респ. неговото бездействие не може да даде отражение върху давността. Счита, че е налице разлика между изпълнително действие и действие по принудително изпълнение, като първото е в правомощията единствено на компетентния орган и върху него кредиторът не може да влияе. Твърди, че това разграничение е прокарано и в разясненията дадени в т.10 на ТР№2/26.06.2015г., т.д.№2/2013, ОСГТК, ВКС, в което изрично е казано, че нова погасителна давност започва да тече от датата на която е поискано или предприето последното валидно изпълнително действия. В този смисъл счита, че с подаването на всяка молба до съдебния изпълнител за предприемане на принудително изпълнение давността е прекъсната. Излага и доводи, че длъжникът сам се е поставил в невъзможност да получава съобщения от съдебния изпълнител, т.к. не е изпълнил задълженията си да регистрира адреса, на който пребивава. Поддържа неправилност на извода на съда и по отношение на действието, което произвеждат наложените запови. Според съда, доколкото по сметките, по които тези запови са наложени, не е имало наличности, то те не са произвели правно действие. Жалбоподателят оспорва този извод и счита, че той е в противоречие с разясненията по т.5 на ТР№ 3/10.07.2017, т.д. №3/2015, ОСГТК, ВКС, според което заповърт се счита наложен само с разпореждането на съдебния изпълнител, като от този момент той поражда действие, което не е обвързано със съществуване на вземането. Излага съображения и свързани с института на перемпцията в изпълнителния процес. В обобщение поддържа, че института на давността е обвързан с бездействието на кредитора, с липсата на интерес да упражни предоставените му от закона процесуални права. В случая счита, че подобно бездействие не е налице – напротив, налице е активно поведение на кредитора, поради което и не е налице погасяване на вземането по давност. Моли за отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново, с което се отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

Въззиваемата страна А. Т. К. е подал отговор на въззивната жалба, в който оспорва същата. Поддържа, че постановеното решение е правилно и законосъобразно. Счита, че при липса на данни за редовно връчване на ПДИ и на заповедта за незабавно изпълнение, то последната не може да бъде изпълнявана валидно. Поради това всички следващи изпълнителни действия са нередовно извършени и последиците им не могат да бъдат зачетени. Поддържа, че в периода 21.06.2017г./ датата на налагане на първия

запор/ до 29.01.2020г. не са поискани и извършени никакви изпълнителни действия, поради което е настъпила перемпция на изпълнителното дело. Счита за правилни изводите на първоинстанционния съд, че поисканите, но неизвършени изпълнителни действия не прекъсват давността. Конституирането на цесионера като взискател също не е изпълнително действие и не прекъсва давността. По тези съображения счита доводите на първоинстанционния съд за наличието на изтекла погасителна давност за правилни и законосъобразни. Моли за потвърждаване на обжалваното решение.

Жалбата е подадена в срока по чл.259 от ГПК, изхожда от легитимирани лица – ответник, останал недоволен от постановеното съдебно решение, откъм съдържание е редовна, поради което и се явява допустима.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност, намери за установено следното :

Жалбоподателят е бил ответник в производството пред първоинстанционния съд, сезиран с отрицателен установителен иск – да се установи в отношенията между него и ищеца-длъжник, че сумите по изпълнителен лист, издаден по заповед за незабавно изпълнение по ч.гр.д.№ 16630/2016, ПРС са недължими, предвид погасяване на вземанията по давност, започнала да тече от издаването на изпълнителния лист през 2016г.

С предявения иск ищецът А. К. е твърдял, че е длъжник по изп.д.№ 20178240401563, на ЧСИ К. П., с район на действие ПОС, образувано въз основа на сочения изпълнителен лист. Твърденията на ищеца са, че изпълнителното производство е образувано на 25.05.2017г., като на 20.06.2017г. и на 12.06.2017г. са редовно връчени поканите за доброволно изпълнение на двамата солидарни длъжници. Твърдението е, че на 21.06.2017г. са наложени запори на банкови сметки и до 29.01.2020г. не са поискани и предприети никакви изпълнителни действия, които да прекъсват или спират давността. Едва на 29.01.2020г. първоначалния взискател Първа инвестиционна банка АД е поискал опис на движими вещи. Към този момент, обаче, изпълнителното производство е било прекратено по силата на закона на осн. чл.433, ал.1 т.8 от ГПК. По тази причина се твърди, че последващите действия на взискателя са недействителни и не водят до прекъсване на давността. Отделно от това се правят възражения, че договорът за цесия с настоящия взискател „Фронтекс интернешънъл“ ЕАД не е произвел действие спрямо длъжника К. , т.к. същият не му е съобщен. С оглед на изложеното намира, че е налице погасяване по давност на вземането по процесния изпълнителен лист и е предявил иск за признаване за установен този факт.

Ответникът, сега жалбоподател, е подал отговор, в който оспорва иска и поддържа, че в хода на изпълнителния процес са предприемани множество действия на взискателя / първоначален ПИБ АД и настоящ „Фронтекс интернешънъл“ ЕАД/, с които погасителната давност е прекъсната.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е приел, че е налице погасяване на вземането по давност. Изложените съображения са свързани с това, че по изпълнителното дело не е налице редовно връчена покана за доброволно изпълнение, с която в случая следва да се връчи и заповедта за изпълнение по чл.417 от ГПК. Предвид това е счел, че извършените действия по принудително изпълнение са ненадлежни и не водят до прекъсване на давността за събиране на вземането. Отделно от това е приел, че изпълнителните действия, които не са довели до събиране на вземането / напр. липсата на средства по банкови сметки/, не водят до прекъсване на погасителната давност. По тези съображения и е заключил, че е изтекъл давностния срок, започнал да тече през 2016г., поради което е и налице погасяване на вземането по давност.

Предявеният иск е с пр. осн. чл.439 от ГПК – отрицателен установителен, че претендиращи в изпълнително производство суми не се дължат поради погасяване на вземането по давност. Предвид прилагането на изп.д.№ 20178240401563, на ЧСИ К. П., което е с предмет събиране на оспореното вземане, се установява правния интерес от предявяване на иска, респ. допустимостта на производството.

От фактическа страна по делото се установява от приложеното изпълнително дело, че същото е образувано по молба на ПИБ АД за събиране на вземането му от солидарните длъжници А. К. и В.К., за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл.417 от ГПК и изпълнителен лист по гр.д. №9566/02.12.2016, ПРС. С молбата за образуване от 25.05.2017г. взыскателят е поискал извършване на действия по принудително изпълнение – описи на движими вещи, възбрани върху недвижими имоти , запори върху вземания и банкови сметки. По образуваното изпълнително дело са извършени следните действия: - на 21.06.2017г. е наложен запор на банкови сметки; - на 22.08.2018г. е постъпило частично плащане на дълга от единия от солидарните длъжници; - на 29.01.2020г. взыскателят е поискал извършване на опис на движими вещи и е направил възлагане по реда на чл.18 от ЗЧСИ; -23.11.2020г. е насрочен опис на движими вещи; - на 10.08.2021г. е постъпила молба от цесионера „Фронтекс интернешънъл“ ЕАД за заместване в производството на местото на взыскателя – цедент ПИБ АД; - на 27.09.2021г. новоконституираният взыскател е възложил дълга за събиране на ЧСИ по реда на чл.18 от Закона, както и е поискал налагане на запор на банкови сметки и на трудово възнаграждение; - на 01.12.2021г. е постъпило частично погасяване на дълга.

При така описаната фактическа обстановка се установява, че изпълнителното производство е надлежно образувано – по молба на лице, което има вземане от сочените длъжници, представен е изпълнителен титул. Установява се и че не е налице период от две години, в които взыскателят да е бездействал, за да се приеме настъпване на основанията за прекратяване на изпълнителното производство на осн. чл.433, ал.1,

т.8 от ГПК. Тази преценка е необходима с оглед преценката на валидността на извършените изпълнителни действия. В този смисъл няма основание да се приеме, че определени действия по принудително изпълнение са невалидно извършени. Съгласно разясненията, дадени в т.10 на ТР№2/2015, т.д.№2/2013, ОСГТК, ВКС, с искането или предприемането на всяко изпълнително действие в рамките на изпълнителното производство се прекъсва погасителната давност по чл. 110 и чл.111 от ЗЗД и от този момент започва да тече нова давност. В случая не е налице период по-голям от година, в който да не са искани изпълнителни действия или да не е извършвано частично погашение на дълга. При това положение няма как да се приеме, че е налице изтичане на давностен срок, при който да се погаси вземането.

Според настоящата инстанция доводите, изложени в първоинстанционното решение относно невалидността на извършените изпълнителни действия са неправилни и не намират законова опора. Невръчването на ПДИ не води до порочност на извършените изпълнителни действия, а се свързва единствено с възможността за изплащане на събрани суми. В този смисъл е трайното тълкуване на ВКС в редица производства по съдебен контрол на дисциплинарни производства по ЗЧСИ. Нещо повече, законодателят е предвидил правна възможност за налагане на запови и възбрани дори преди изпращане на ПДИ – чл.449 и чл.450 от ГПК. В този смисъл е и тълкуването, дадено в практиката на ВКС / така в Р№228/12.12.2019г.,гр. д. № 3047/2019 г., III г. о., е казано че „няма пречка едновременно с поканата за доброволно изпълнение да се извършат изпълнителни действия по налагане на "запови" или "възбрана" върху длъжниково имущество но в срока за доброволно изпълнение длъжникът може да упражни свои права – да възрази, да изпълни задължението и др..... Ето защо преводът на постъпили по изпълнението суми в полза на взыскателя следва да се извърши след изтичането на визириания по – горе срок, като се отчита интересът и на длъжника, и на кредитора.“/. Ето защо е неправилно и незаконосъобразно тълкуването, че извършваните изпълнителни действия по образуваното изпълнително дело не са произвели действие, респ. не е прекъсвана многократно погасителната давност.

Следващият довод в обжалваното решение, че при липса на реално събиране на суми въз основа на използваните способи за принудително изпълнение, то съответното изпълнително действие не прекъсва давността, а абсолютно неправилен и не намира опора нито в закона, нито в задължителното тълкуване, дадено в ТР№2/2015, т.д. №2/2013, ОСГТК, ВКС, а именно : „Прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от взыскателя съгласно чл.18 от ЗЧСИ: насочването на изпълнението чрез налагане на запови или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването

на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица.“. Никъде ВКС не е посочил или дал указания, че използването на съответния способ следва да е резултатно, т.е. да е довело до събиране на суми.

По отношение доводът на ищецът А. К., че извършената цесия не е произвела действие, т.к. не му е съобщена, съдът намира, че това възражение би имало отношение единствено при спор дали е платил надлежно на първоначалния кредитор. За разрешаване на въпроса дали задължението му е погасено по давност този въпрос няма никакво отношение.

По изложените съображения съдът намира, че предявеният иск за признаване за установено, че вземанията, за които е образувано изп.д.№20178240401563, ЧСИ К. П. са погасени по давност се явява неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

Обжалваното решение като неправилно и незаконосъобразно следва да бъде отменено.

По разноските

На осн. чл.78 от ГПК въззиваемата страна следва да заплати на жалбоподателя сумата от 345,75лв., заплатена ДТ за въззивното производство, сумата от 150лв. юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство/чл.78, ал.8 от ГПК във вр. с чл.37 от ЗПП, чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ/, сумата от 24лв. разноски- такса за копие на изпълнителното дело, сумата от 150 лв. юрисконсултско възнаграждение за първата инстанция или общо 669,75лв. разноски.

С оглед на изложеното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2087/15.05.2023г., пост. по гр.д.№ 16509/2022, ПРС, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от А. Т. К., ЕГН *****, против „Фронтекс интернешънъл“ ЕАД, ЕИК ***, иск за признаване за установено в отношенията помежду им, че не дължи заплащане на сумата 6501,63 лв. - главница за просрочено задължение по погасяване на дължими суми по договор за банков кредит, сумата 4771,26 лв. - лихва по т. 11 от договора, начислена за периода от 05.12.2009 г.- 05.06.2016 г., сумата 5185,67 лв. - лихва по т. 19 от договора от 07.06.2010 г. - 30.11.2016 г., ведно със законната лихва върху главницата от 01.12.2016 г., както и сумата 329,17 лв. - разноски и 500 лв. - юрк. възнаграждение, за които е издаден изпълнителен лист № 11669, издаден на 06.12.2016г. по ч.гр.д. № 16630/2016г. , ПРС и е образувано изпълнително дело № 20178240401563, по описа на ЧСИ К.П., рег. № *** с район на действие Окръжен съд - гр. Пловдив, поради погасяване на вземането по

давност.

ОСЪЖДА А. Т. К., ЕГН *****, да заплати на „Фронтекс интернешънъл“ ЕАД, ЕИК ***, сумата от 669,75 лв. разноси в производството.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____